

РЕШЕНИЕ

№ 249

гр. Варна, 27.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радослав Кр. Славов

Членове: Дарина Ст. Маркова
Даниела Д. Томова

при участието на секретаря Ели К. Тодорова
като разгледа докладваното от Радослав Кр. Славов Въззивно търговско дело
№ 20223001000120 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК. С Решение № 260076/05.11.2021год. по т.д. № 44/2018год. на СОС, съдът е: Признал за установено, в отношенията между „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ ООД и „ДЕ КОНСУЛТ 13" ЕООД, че сключеният договор за паричен заем от 1.10.14г., запис на заповед без протест и разноси от 1.10.14г. и разписка от 1.10.2014г. за получаване на сумата в размер на 96 000 лв. от А. К., са НЕИСТИНСКИ ДОКУМЕНТИ: Признал за установено по реда на чл. 694 ал.1 т.1 ТЗ несъществуването на вземане на „Де консулт 13“ ЕООД, ЕИК 202636141, с. Тополи, община Варна, за сумата от 96 000 /деветдесет и шест хиляди лева/ лв. срещу дружеството в несъстоятелност „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ ООД, ЕИК 103581686, гр. Дулово, ул. Васил Левски 28, на основание предоставен договор за паричен заем от 1.10.2014г., което вземане е включено като прието в Списъка с приетите вземания по т.д. № 18/2016 г. на Силистренски окръжен съд: Осъдил е „ДЕ КОНСУЛТ 13 "ЕООД да заплати по сметка на ОС - Силистра дължимата за производството по делото ДТ в размер на 960 лв.

Производството е образувано по въззивна жалба подадена от: И.К. като синдик на „АВМОР ШИПИНГ ЕНДТРЕЙДИНГ“ ООД. Въззивникът намира обжалваното решение за недопустимо-като постановено по недопустим иск, евентуално-като неправилно- поради незаконосъобразност, постановено при съществено нарушение на процесуалния закон и като необосновано. Навежда доводи за неправилно обединяване на на производството по т.д. №44/2018год. с т.д. №42/18год. на СОС. Ищец по т.д. №44/18год. е „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ ООД, а по т.д. № 42/2018год. –физическите лица Л.У. и Н.У..

Предявеният иск е за с правно основание чл.694 ал.1 т.1 ТЗ е за установяване на несъществуването на прието вземане на „Де консулт 13“ ЕООД в размер на 96 000лв., произтичащо по договор за заем. Предпоставка за допустимост на иска е не само упражняване на правото на възражение срещу списъка по чл.690 ал.1 ТЗ, но и отхвърлянето на това възражение с акт на съда. Съда по несъстоятелността не се е произнесъл чрез отхвърляне на възражението, поради което липсва една от задължителните процесуални предпоставки за допустимост на иска на „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ ООД. Недопустимостта на иска на „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ ООД води и до недопустимо конституирани като съищци на физическите лица Л.У. и Н.У. на основание чл.694 ал.5 ТЗ. Същите нямат самостоятелни претенции, а изпълняват функцията на помагачи, следователно тяхното участие не променя предмета на делото или предпоставките за допустимост на предявения ОУИ.

С писмен отговор въззиваемата страна „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ ООД, чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна, по изложени съображения.

Срещу решението е постъпила и въззивна жалба подадена от ответника „Де консулт 13“ ЕООД чрез процесуален представител. Въззивникът намира обжалваното решение за недопустимо-като постановено по недопустим иск. Предявеният иск от длъжника „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ ООД /в н./ ОУИ е с правно основание чл.694 ал.1 т.1 ТЗ и е за установяване на несъществуването на прието вземане на „Де консулт 13“ ЕООД в размер на 96 000лв., включено в одобрения от съда списък на приетите вземания. Предпоставка за допустимост на иска е не само упражняване на правото на възражение срещу списъка по чл.690 ал.1 ТЗ, но и разглеждането по същество на това възражение и отхвърлянето на това възражение с акт на съда. Съда по несъстоятелността не е разглеждал възражение на ищцовото дружество по чл.690 ал.1 ТЗ, респективно не е оставил такова възражение без уважение с определението си по чл.692 ал.1 ТЗ, което се установява от протокола на проведеното на 23.02.2018год. о.с.з. Освен това, възражението по чл.690 ТЗ е подадено от длъжника преди обявяването на списъците, поради което е процесуално недопустимо и е следвало да бъде върнато на длъжника. Това е така, понеже към него момент, списъците не са били изготвени и обявени в ТР по партидата на дружеството. На същото основание е следвало да бъде върнато и възражението на Л. и Н.У.-като подадени също преждевременно. След като ищите не са ангажирали доказателства за възражение, след датата на обявяване на списъците в ТР, за същите следва да се приеме, че е изключена възможността за оспорване по исков ред, чрез предявяване на ОУИ по чл.694 ал.1 т.1 ТЗ. Като образувано по недопустим иск, производството по иска на длъжника следва да бъде прекратено. Недопустимостта на иска на „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ ООД /н/, води до недопустимост на цялото производство по т.д. № 44/2018год. на СОС. Поради това обстоятелство недопустимо е и конституирането като съищци на физическите лица Л.У. и Н.У. на основание чл.694 ал.5 ТЗ. Същите след

прекратяване на т.д. № 42/2018год. образувано по иск по чл.694 ал.3 т.1 ТЗ нямат самостоятелни претенции, а в производството подлежи на разглеждане само иска на длъжника. За това се прави извод, че производството следва да бъде изцяло прекратено, а решението –обезсилено.

Оспорва също и изводите на съда относно допуснатата СГЕ. Вещото лице е дало заключение, че и по двете групи документи –ксерокопия и оригинали, подписите са на лицето А.К., от което следва извода, че и двете групи документи са автентични. В решението съдът неправилно е приел, че ответникът не е представил оригиналите на ксерокопията на договор за заем, ЗЗ и разписка, представени в производството по несъстоятелност, като на осн. чл.183 ГПК ги е изключил от доказателствата, заедно с копията. Съдът неправилно се е позовал на обясненията на вещото лице, дадени в о.с.з., според които представените като оригинали на договора за заем, разписка и ЗЗ не са оригиналите на представените с предявяване на вземането ксерокопия. Оспорва и извода на съда, направен на основание представеното Удостоверение на сектор Миграция към ОДМВР Варна, че на 01.10.2014год. лицето К. не е бил в страната. Счита този извод за ирелевантен, понеже чл.181 ал.1 ГПК изключва възможността страна по делото, издател на частния документ, да оспорва достоверността на датата на същия. В допълнение излага, че е неотнормимо обстоятелството, дали заемотателят е имал тази сума, като са налични документи за нейното предаване.

С писмен отговор въззиваемата страна „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ ООД, чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна, по изложени съображения. В срока по чл.367 ГПК ответникът не е представил отговор на иска, както и доказателства, с които да докаже качеството си на кредитор и наличието на вземане от дружество „Авмор шипинг енд трейдинг“. С това ответникът, в чиято тежест е да докаже сключуването на договор за заем и реалното предаване на сумата, не е представил такива доказателства.

След като разгледа книгата по делото и извърши проверка за редовността на жалбата, съдът установи следното:

Въззивните жалби са подадени в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, лично и чрез надлежно упълномощен процесуален представител, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес от обжалването.

В съдебно заседание жалбата на синдика се поддържа от синдика К., жалбата на „Де консулт“ЕООД се поддържа от процесуален представител. Жалбите на въззивниците се подкрепят и с представени писмени бележки.

Въззиваемите страни, чрез процесуален представител, оспорват жалбите като неоснователни, по изложени съображения.

След като се съобрази с доказателствата по делото и взе в предвид становищата на спорещите страни, Варненският апелативен съд съобрази следното:

ИЩЦИТЕ - АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕИДИНГ ООД - в

несъстоятелност, гр. Дулово, ЕИК 103581686, Л. К. У. и НИКОЛАЙ А. У. са предявили отрицателен установителен иск по чл. 694, ал.1, т.1 и ал.3 ТЗ, срещу „Де консулт 13“ с. Тополи, община Варна, с ЕИК 202636141, за установяване че последното няма вземане в размер на 96 000 лв. към длъжника „Амвор шипинг енд трейдинг“ ООД и не е негов кредитор на основание договор за паричен заем и издаден като обезпечение по него запис на заповед за същата сума.

Твърди се от ищите, че в производството по несъстоятелност срещу „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ ООД са предявили възражение с вх.№ 3666/22.11.17г. срещу предявеното вземане от ответното дружество с молба от 15.11.2017г. в размер на 96 000лв, произтичащо от договор за паричен заем от 1.10.14г. и издаден като обезпечение по него запис на заповед за същата сума, което вземане е включено от синдика в Списъка на приетите вземания на кредиторите на дружеството в несъстоятелност, като съдът по несъстоятелността с постановено определение № 95/12.03.18г. по т.д. по несъстоятелност № 18/2016г. е разгледал възражението и се е произнесъл, утвърждавайки списъка и неуважавайки възражението.

Ищите оспорват истинността на авторството и съдържанието на представените с молба вх.№3666/22.11.2017г. договор за заем, запис на заповед и разписка всички с дата 01.10.2014год., представени с молбата по чл.685 ТЗ, като сочат че същите са съставени умишлено, за да създадат привидна задължнялост на дружество „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ" ООД към „Де консулт 13" ЕООД и да увредят масата на несъстоятелността и интересите на кредиторите. Оспорили са също като неистински и счетоводния отчет за паричните потоци и финансовия отчет на дружеството, приложен към молбата на А. К. за откриване на производство по несъстоятелност.

ОТВЕТНИКЪТ „ДЕ КОНСУЛТ 13 "ЕООД, уведомено по реда на чл. 50, ал. 4 от ТПК, не е подало писмен отговор в срока по чл. 367 ТПК. В съдебно заседание е изразило становище, че искът е неоснователен и моли същият да бъде отхвърлен.

СИНДИКЪТ- ИВАН В. К. е изразил становище за неоснователност на иска.

Съдът, след като прецени събраните в процеса писмени доказателства, поотделно и в съвкупност, както и становищата на стрланите, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спори, относно следното:

В производството по несъстоятелност срещу „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ ООД с молба от 15.11.2017г. ответното дружество „Де консулт“ЕООД е предявило свое вземане в размер на 96 000лв, произтичащо от договор за паричен заем от 1.10.14г., ведно с разписка за получаване на сумата, както и издаден като обезпечение по договора запис на заповед за същата сума. Вземането е включено от синдика в Списъка на приетите вземания от 20.11.17г., обявено ТР на 7.12.17г.

Срещу списъка с който е прието това вземане е подадено възражение

вх.№ 3666/22.11.2017г. по чл.690 ал.1 ТЗ от ЛЮДМ. К. УЛ. и Н. АЛ. УЛ., в качеството им на управители на „Авмор Шипинг енд Трейдинг“ ООД, като това възражение е предхождало обявяване на списъка с приетите вземания.

Срещу цитираното вземане е подадено Второ възражение от същата дата, с вх.№ 3668 от кредиторите ЛЮДМ. К. УЛ. и Н. АЛ. УЛ., ведно с допълнение към него.

С определение № 95/12.03.2018г. по т.д. по несъстоятелност № 18/16г. /стр. 21/ съдът е разгледал възраженията на длъжника „Авмор Шипинг енд Трейдинг“ ООД и на кредиторите У.и срещу приетото вземане на кредитора „Де консулт“ЕООД, като ги е оставил без уважение, произнасяйки се с диспозитив за утвърждаване на списъка на приетите и неприети вземания.

Относно твърдението в процеса, поддържано и във въззивните жалби за неподаване в срок на възражение по чл.690 ал.1 ТЗ от страна на дружеството и недопустимост по тази причина на производството:

Първото възражение срещу приетото вземане на „Де консулт 13“ ЕООД е подадено от Л. и Н.У.и, в качеството им на управители на дружеството, поради което съдът намира, че то е подадено именно от длъжника „Авмор Шипинг енд Трейдинг“ ООД :в н./, /предмет е на т.д. № 44/2018год./. Съдът счита, че това възражение е подадено в срок, поради следното: Действително, това възражение предхожда обявяването на списъка с приетите вземания, но съдът е разпоредил същото да се докладва след обявяването му. Следователно, налице е изрично въведено възражение, подлежащо на разглеждане, независимо че е било подадено преди срока, тъй като то валидно е сезирало съда. Срещу цитираното вземане е подадено Второ възражение с вх.№ 3668/22.11.2017год. от кредиторите Л. К. У. и Н. АЛ. УЛ., ведно с допълнение към него, което е подадено в срок-обстоятелство, което не е спорно в процеса. С определение № 95/12.03.2018год. съдът по несъстоятелността е разгледал възраженията и се е произнесъл, като е Одобрил списъка с приетите вземания: и е Одобрил списъка на неприетите вземания. Предявявайки в срок и надлежно възраженията си длъжникът, „Авмор Шипинг енд Трейдинг“ ООД /в н./ и кредиторите У.и са придобили активна процесуална легитимация да предявят отрицателния установителен иск по чл.694 ал.1 т.1 респективно ал.3 от ТЗ, предвид на това, че възраженията им са оставени без уважение. Конституирането на кредиторите У.и с определение от 22.05.2019год. с оглед на прекратеното производство по иска с правно основание чл.694 ал.3 ТЗ/ по който е образувано т.д. №42/2018год./ и присъединяване на делото към настоящето производство за съвместно разглеждане, е съобразено с разпоредбата на чл.694 ал.5 ТЗ. Предвид изложеното, постановеното решение е допустим съдебен акт.

Следва да се отбележи, че направените изводи относно легитимацията на ищите, респективно допустимостта на производството са съобразени и с дадените разрешения с Определение № 248/16.04.2021год. на ВКС по т.д. №1547/2020год. I т.о., в който са разгледани идентични възражения срещу легитимацията на ищите, основаваща се на определение № 95/12.03.2018год.

по т.д. №18/2016год., в което ищците са възразили срещу прието вземане на кредитора К..

При тези фактически данни се налага извод, че възраженията на ищците са предявени надлежно и в срок.

В този смисъл възражението на въззивниците „Де консулт 13“ ЕООД и синдика И.К. за недопустимост на производството по чл.694 ал.1 т.1 от ТЗ поради неподаване на възражение по чл.690 ал.1 ТЗ и непроизнасяне на съда по него е неоснователно.

Предявеният иск е допустим, а разгледан по същество се явява основателен, по следните съображения:

Предявен е ОУИ, като в тежест на ответинка е да докаже вземането с.т.е. сключването на договора за заем и предвид реалния характер на договора-предаването на сумата от 96 000лв. Изрично определената за ответника доказателствена тежест е за провеждане на пълно доказване за факта че 1/-му се дължи сумата от 96 000лв. и 2/-че е налице предаване на сумата от 96 000лв. на „Авмор шипинг енд трейдинг“ ООД /в н./ с основание договор за паричен заем от 01.10.2014год. със задължение за връщането й.

В молбата по чл.685 ал.1 от ТЗ от Д. Г. Б. –представляващ на „Де консулт 13“ ЕООД се посочва, че вземането на дружеството произтича от договор за паричен заем, по силата на който дружество „Авмор Шипинг Енд Трейдинг“ ЕООД се е задължило да върне сума на 23.12.2014год. в размер на 96 000лв. съгласно сключен договор за паричен заем от 1.10.14г. и издаден като обезпечение по него запис на заповед от същата дата за посочената сума. Представена е и разписка за получената сума от представляващия дружеството към този момент А. К..

От решение на ВОС по т.д. №1696/2014г., влязло в сила на 19.10.2017г. и отбелязванията в ТР се установява, че А. К. е вписан като представляващ дружеството на 11.08.14г. и на 6.11.17 е заличен именно въз основа на това съдебно решение, с което е прието, че обстоятелствата, вписани по партидата на ищцовото дружество, съобразно решения на ОС на съдружниците от 2.08.14г. и от 25.08.14г., са несъществуващи, като отново за управители и представляващи дружеството са вписани конституираните като съищци ЛЮДМ. К. УЛ. и Н. АЛ. УЛ.. Понеже решенията по чл.29 ЗТР имат действие за напред, следва да се приеме че към момента на евентуалното подписване на договора за заем /ако се установи, че лицето К. е подписал договора/, лицето е било представляващо „Амвор шилинг енд трейдинг“ ООД и действията му обвързват дружеството.

Ищците са оспорили истинността на подписа на А. К.. В о.с.з. на 29.06.21г. са представени оригинали на Договор за заем, Запис на заповед и Разписка за получаване на сума, всички с дата 01.10.2014год. и по искане на ответната страна е назначена съдебно- графологическа експертиза със следната задача: Вещото лице да провери автентичността на подписите, положени в представените от ответника оригинали на Договор за заем, Запис на заповед и Разписка за получаване на сума, всички с дата 01.10.2014год./стр.223/.

ВЛ сочи в експертизата, че на база посочените съвпадения в общите и частни признаци може да се направи извода, че подписите в графи "Заемател" в Договор за паричен заем от 01.10.2014г., „За издателя" в ЗАПИС НА ЗАПОВЕД без протест и разноски от 01.10.2014г., както и в графа "Получил" в Разписка от 01.10.2014г., предоставени в оригинал от ответника по делото в съдебното заседание от 29.06.2021г., са изпълнени от лицето А. К., гражданин на Р.Украйна.

Фактът, че подписа на лицето А. К. е установен върху оригинала води до извод, че оспорените документи са автентични, предвид констатациите на ВЛ-графолог, според което подписите върху представените оригинали са на А.К..

Предвид изложеното, проведеното производство по оспорването на автентичността на представените оригинали на копията, приложени към молбата по чл.685 ТЗ е неуспешно и за разлика от приетото от окръжния съд, същите не следва да бъдат изключени от доказателствата.

Съдът счита, че въпреки доказаната автентичност на представените оригинали, същите сами по себе си не могат да служат като достатъчно доказателство за съществуване на предявеното вземане, поради следното:

Предявения иск е ОУИ и в тежест на ответното дружество е да проведе всестранно и пълно доказване на съществуването на предявеното вземане, чието отричане е предмет на предявения иск.

Действително, с установената автентичност на оспорените писмени доказателства-Договор за заем и разписка за получаване на сумата е създадена документална обосновааност да се приеме, че ответникът К. на 01.10.2014год. е сключил договор за заем и чрез разписката се прави извод за реално предаване на сумата от заемотателя „Де консулт 13“ЕООД. Това са преките доказателства, установяващи сключения договор за заем. Следва да се отбележи, че пълното доказване може да се осъществи както чрез преки, така и чрез косвени доказателства, като преките доказателства пряко, непосредствено установяват обстоятелствата, отнасящи се към основния факт, а косвените доказателства дават указание за основния факт само косвено и установяват странични обстоятелства, но преценени в съвкупност служат за установяване на основния факт. Всяко едно от доказателствените средства може да бъде източник било на косвено, било на пряко доказателство, като гражданския процес не въздига определени видове доказателствени средства като по-значими или категорични в сравнение с други, а те се преценяват поотделно, но и в съвкупност по правилата на чл.235 и чл.12 ГПК. Пълното доказване може да се осъществи и само с косвени доказателства, стига косвените доказателства да са несъмнено установени, достоверни и да са в такава връзка с другите доказателства, че да установяват главния факт Реш. № 81/19.07.2022год. по д. № 2536/2021год. на ВКС, III о. г.к. От това може да се направи и извод, че само с косвени доказателства може да се оспори осъществяването на главния факт.

Следователно, в процеса имат значение и преките и косвените доказателства, като същите не могат да се степенуват по значимост.

В случая преките доказателства –подписване на разписка за получаване на сумата е в подкрепа на становището на ответника за предоставяне в заем на процесната сума. Ищците са оспорили сключването на договор за заем, като се позовават на косвени доказателства, оборващи реално предоставяне на заемната сума на „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ООД.

По изложените по-горе съображения, относно значението на косвените доказателства, и съгласно разпоредбата на чл.12 ГПК, съдът следва да разгледа и събраните косвени доказателства, в подкрепа на направените от ищците възражения, за привидност на договорното правоотношение по договор за заем от 1.10. 2014год.

В тази насока съдът съобрази, че по водения от Л.У. и Н.У. иск срещу „Авмор Шипинг енд Трейдинг“ ООД / с правно основание чл.29 ЗТР по по т.д. 1696/14год., на ВОС, е постановено решение вписано в ТР на 09.12.2015год. и съобрази и датата на подаване на молбата по чл.625 ТЗ от управителя М.К.-28.01.2016год. Съпоставяйки датата на съдебното решение по чл.29 ЗТР, следва да се направи извод, че в кратък период от време след уважаване на иска по чл.29 ЗТР от ВОС, респективно след постановяване от съда, че вписаните промени по партидата на дружеството относно освобождаване на съдружниците У.и и приемане на нови съдружници, както и избор за нов управител А.К. са несъществуващи, управителят К. е подал от името на длъжника „Авмор Шипинг енд Трейдинг“ ООД молба по чл.625 ТЗ на основание сключения договор за заем на 01.10.2014год. за сумата от 96 000лв.

Предвид изложените обстоятелства, основателността на молбата по чл.685ТЗ следва да се преценява и с оглед останалите писмени, гласни доказателствени средства и способности за събиране на доказателства, които установяват релевантни за спора факти, още повече, че производството по несъстоятелност по чл.625 ТЗ е образувано по молба на длъжника в лицето на управителя към оня момент А.К., в която е изложено, че дружеството длъжник дължи сумата от 96 000лв. на „Де консулт 13“ЕООД, по договор за заем. Съдът стигна до този извод, предвид и приключилото производство по т.д. № 1696/2014год. по което е уважен иск на съдружниците Н.У. и Н.У. с правно основание чл.29 ЗТР срещу „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ООД и въз основа на него и извършеното на 6.11.2017год. вписване в ТР по партидата на дружеството, Според решението и извършеното вписване, А.К. не е лице, което е представляващо дружеството „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ООД, не е негов съдружник и е използвало неистински документи за да се впише в ТР. За това следва да бъдат разгледани всички доказателства, които установяват реалното предаване на сумата, както и доказателствата, оборващи това обстоятелство, предвид възможността по изложените по-горе обстоятелства, управителят да е целял да създаде документално оформена задължнялост на дружеството, в полза на трети лица, предвид и хронологията довела до подаване на молбата по чл.625 ТЗ.

Съобразно разпределената доказателствена тежест, съдът счита, че ответникът не е доказал по категоричен начин, респективно чрез главно и

пълно доказване предаване в брой на заемната сума от 96 000лв., поради следното:

От представените писмени доказателства категорично се установява, че към 01.10.2014год. ответното дружество „Де консулт 13“ЕООД не е имало парични средства в размер от 96 000лв., които да предостави на длъжника. Видно е, че посочената в договора за заем парична сума не е намерила отражение в счетоводството на ответното дружество, както и в подадените данъчни декларации и ГФО.

Видно от представените преписи от данъчни декларации за 2014г. и 2016г. от НАП, ответникът е декларирал, че не е извършвал никаква дейност за 2014г., за 2015г. не е подавал данъчна декларация, а за 2016г. е декларира загуба от 58440,91, без да е отразен предоставен заем и вземане в размер на 96000 лева. Такова вземане липсва отразено и в годишните финансови отчети /ГФО/, подадени в ТР за 2016г., като за 2015год. данните са нулеви, за 2016г. няма отразени наличието на предоставен заем и вземане в размер на 96 000лв. Следователно, самото дружество-ответник не е отразило по никакъв начин в счетоводните регистри и декларациите към НАП, предоставена в заем сума на дружеството-ищец, респективно съществуващо вземане. Дружеството е търговец и като такъв е длъжно документално и счетоводно да обосновава извършените стопански операции. В редица съдебни актове на ВКС е посочено, че водените от търговеца търговски книги, вкл. счетоводни, служат за доказателство за отразените в тях факти. Следователно, от записите в счетоводството на дружеството ответник може да се направи извод, че такова вземане не съществува –арг.чл.55 ал.1 ТЗ.

Или, ако такова вземане съществуваше, то следваше да бъде отразено в счетоводните документи на дружеството в следващите години 2015 и 2016г., когато е открито производството по несъстоятелност и заявена претенцията в производството по несъстоятелност, като съществуващо и непогасено, но такова вземане няма отразено и декларирано. Освен обстоятелството, че дружеството не е разполагало със средства, които да предостави по договора за заем, неосчетоводяването на договора за заем е второ косвено доказателство, че реално предаване на сума по същия не е осъществено.

Представените впоследствие от ответника преписи от подавани от него последващи коригиращи данъчни декларации –през 2021год. не променя горния извод - те са съставени и подадени след завеждане на делото, което води на извода, че са съставени за целите на настоящето производство и не може да променят направените изводи. Това важи и за съставените и заявени ГФО, депозирани в ТР след завеждане на дело, като отново следва да се отбележи, че за процесната 2014год. ответното дружество е заявило, че не е извършвало дейност през 2014год.-обстоятелство, което не може да се промени с коригиращи данъчни декларации.

Следва да се има в предвид и следното относно основния спорен момент в процеса-налице ли е реално предаване в брой на сумата от 96 000лв. по договора за заем: Към момента на сключване на договора за паричен заем е налице въведена забрана за плащания в брой над 15 000лв.

Относно представения от А. К. финансов отчет с молбата за откриване на производството по несъстоятелност, с отразено задължение към „Де консулт 13“ ЕООД в размер на 96 000 лв., то видно от доклада на регистрираният одитор Ж. С., същият е завършил с отказ от изразяване на мнение по представените й финансови отчети. При разпита й като свидетел в с.з. на 29.06.21г., одиторът Ж. С. е заявила, че отказът й се дължи на липсата на достатъчно доказателства за отчета, като за предишните години въобще не са й били предоставени отчети и при това положение е невъзможно да потвърди началните салда, както и че доказателствата са били ограничени. Пояснява, че при това положение тя не може да приеме, че предоставеният й отчет отразява вярно и честно състоянието на ищцовото дружество към относимия период. За това и от счетоводните записвания при ищеца „АВМОР ШИПИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ООД не може да се направи извод, за реално получаване на сумата от 96 000лв. В подкрепа на този извод е и безспорно установеното обстоятелство, че страната по договора А. К.-управител на ищеца, към 1.10.2014год. не е бил в страната, което води до съмнение, че същият не е могъл да сключи договора и да получи в брой процесната сула, както и да подпише разписката за получаване на сумата. Това се установява както се посочи, от удостоверение изх. № УРИ 1255601529/05.10.2020г. от сектор „Миграция“ към ОДМВР-Варна /стр.188/, от което е видно, че украинският гражданин А. К. не е бил в страната на процесната дата - 01.10.2014г. за която дата се твърди, че същият е подписал договора за заем и е приел в брой от ответника заемната сума от 96 000 лева. По повод на направеното възражение за ирелевантност на това доказателство, следва да се отбележи, че съобразно чл.181 ал.2 ГПК, за установяване на датата на разписка за извършено плащане, се допускат всякакви доказателствени средства, като се имат в предвид обстоятелствата по делото.

Съобразявайки всичко изложено до тук и съпоставяйки оспорените от ищите договор за заем, разписка към него и запис на заповед, всички от 1.10.2014г., с останалите макар и косвени писмени и гласни доказателства, съдът счита, че същите опровергават цитираните писмени доказателства, представени с молбата по чл.685 ТЗ и водят до извод за привидност на сключения договор с цел създаване на задължения, към трети лица.

След като кредиторът не доказва, че предявеното и прието негово вземане е валидно възникнало и действително съществува на основаниято, на което е предявено и прието в производството по несъстоятелност, то предявеният отрицателен установителен иск следва да бъде уважен.

Предвид изложеното, следва да се признае за установено по отношение на длъжника, синдика и кредиторите в производството по несъстоятелност несъществуването на приетите в производството по т.д. № 18 /2016г. на СОС вземания по т. 1 от списъка по чл. 685 от ТЗ.

Предвид неуспешното оспорване истинността на процесните договор за заем, разписка към него и запис на заповед, всички от 1.10.2014г. решението в частта с която е признато за установено, че същите са неистински следва да бъде отменено. Предвид изложеното, обжалваното решение следва да бъде потвърдено в останалата част.

С оглед изхода на делото, на осн. чл. 694, ал. 7 ТЗ, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на ВАпС дължимата за производството по делото ДТ в размер на 480 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260076/05.11.2021г. на Силистренския окръжен съд, търговско отделение, постановено по т.д. № 44/2018г. в частта с която ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между „АВМОР ШИЛИНГ ЕНД ТРЕЙДИНГ“ ООД и „ДЕ КОНСУЛТ 13 "ЕООД, че сключеният договор за паричен заем от 1.10.14г., запис на заповед без протест и разноси от 1.10.14г. и разписка от 1.10.2014г. за получаване на сумата в размер на 96 000 лв. от А. К., са НЕИСТИНСКИ ДОКУМЕНТИ,

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260076/05.11.2021г. на Силистренския окръжен съд, търговско отделение, постановено по т.д. № 44/2018г. в останалата част.

ОСЪЖДА „ДЕ КОНСУЛТ 13 "ЕООД да заплати по сметка на ВАпС дължимата за производството по делото ДТ в размер на 480 /четиристотин и осемдесет лева/ лв.

Решението може да се обжалва пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщаването му при условията на чл.280 ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____